

За кілька годин 2011 рік відійде в історію. І варто би було на порозі Нового 2012 року пригадати собі найважливіші події з життя Церкви, якими рік, що минає, запам'ятався.

Початок року відзначився неординарною подією: Глава УГКЦ Блаженніший Патріарх кардинал Любомир Гузар подав у відставку. Цей акт викликав неабиякий ажіотаж в українському медійному просторі, але головні уроки цієї відставки залишились поза увагою ЗМІ. Українські журналісти практично не помітили моральної компоненти цього акту. Блаженніший Любомир дав приклад того, як заради добра загалу, у конкретному випадку – Церкви, великі люди поступаються своєю владою. Подібно до благородних Толкінових Гондорських королів, Блаженніший Любомир ще теплою рукою передав владу своєму наступникові.

А вибір нового Глави УГКЦ став інтригою, котру ЗМІ підігривали своїми здогадами. Але практично ніхто не пророчив у Патріярхи молодого єпископа з Аргентини. Адже ЗМІ таки не засвоїли уроку відставки Блаженнішого Любомира: Церква не діє за критеріями світу цього. Єпископи – не політики, які борються за владу, а пастирі народу Божого. Тому і вибір молодого єпископа Главою Церкви став черговим уроком для українського суспільства, якого знову, на жаль, ні суспільство, ні ЗМІ так і не засвоїли. Церква і надалі залишається голосом волаючого посеред української пустелі.

Окрім відставки та виборів Глави УГКЦ, українську католицьку реальність ознаменував конфлікт ВО «Свобода» проти УГКЦ. Так, саме проти УГКЦ. Те, що на поверхні виглядало, як конфлікт довкола УКУ, насправді було спрямоване проти УГКЦ. Хоча УКУ не є УГКЦ, але ця інституція усе ж таки єдиний Університет УГКЦ. Тому удар по УКУ не може бути безболісним для УГКЦ як Спільноти. Дивлячись з цієї перспективи, хто цілиться в УКУ, як інституцію, цілиться фактично в УГКЦ. ВО «Свобода» також непристойно зманіпулювала Блаженнішим Любомиром Гузаром. Глави трьох галицьких обласних рад попрохали Блаженнішого про авдієнцію, яку і отримали. Але ВО «Свобода» подала цю подію як зустріч Блаженнішого з главами трьох обласних осередків ВО «Свободи», така ось «безневинна» маніпуляція інформацією та добрим ім'ям Блаженнішого Любомира. Здавалось, можна було би поставити крапку на цьому. Адже в кінцевому результаті УКУ таки отримав землю в оренду за спеціальною низькою вартістю. Та не так сталося, як гадалося. Наприкінці року представники ВО «Свобода» у Львові спробували прикритися УГКЦ у своїх сумнівних обгородках з Львівською комунальною землею.

І такі відносини ВО «Свобода» з УГКЦ не дивують. Соціальний націоналізм, велику частину якого становлять, прихильники РУНвіри, вигаданої Л. Силенком, не може мати нормальних відносин з Католицькою Церквою. Ці дві реальності протиставлені у своїй

суті. Соціалізм як політичне явище – засуджений Церквою, а поганство РУНвірівців у своїй суті противиться християнству.

У 2011 році побачив світ «Катехизм Української Греко-Католицької Церкви». Дехто очікував якоїсь сенсації, кардинальних змін у віровченні УГКЦ, але цього не сталося. Тому Катехизм і викликав шквал критики кіл, які очікували не більше не менше, а якогось православного (нез'єдиненого) катехізісу.

Рік 2011 запам'ятається українським католикам як рік безпрецедентного тиску на них з боку сучасного політичного режиму в Україні. Безпідставними відмовами у наданні земельних ділянок під будівництво церков, неповерненням храмів, заборонами на проведення церковних процесій, перебиранням НАНУ на себе права визначати, хто є католиком, а хто ні, дискримінаційним привілеюванням державою РПЦ і багато ще чим «приємним»...

Цього року Україна «прославилася» на весь світ не лише переслідуванням опозиції, але й безстыдною антихристиянською провокацією «Femen» на площі святого Петра в Римі та бушуванням догналівської секти, хвилі від якого докотилися до Гротаферратського монастиря під Римом.

А у світі цього року відбулась хвиля революцій в арабському світі. Арабські революції ще більше погіршили стан християн в арабських країнах, але міжнародна спільнота, як завжди, залишилась сліпою та глухою до цього. Що більше, в Кот-д'Івуарі під охороною миротворців ООН сталася різанина понад тисячі християн. Міжнародна спільнота і на це щільно заплющила очі.

Серед радісних для Вселенської Церкви подій без сумніву пальма першості належить беатифікації Папи Івана Павла II. Майже мільйон вірних з усього світу взяли участь у цих урочистостях.

Цікаво, що не меншу увагу ЗМІ привернула й інша подія: вихід у світ другого тому праці Бенедикта XVI «Ісус з Назарету». Хоч це звучить неймовірно для вуха українського обивателя, але книга викликала широку громадську дискусію у багатьох європейських країнах, хоча в Україні ніхто, крім вузького кола фахівців та фанатів Папи, не помітив виходу цього видання.

У 2011 році два папських візити стали кісткою в горлі ЗМІ – візит до Хорватії та візит до Беніну. Візит Святішого Отця до Хорватії викликав різку критику ліберальних ЗМІ, оскільки замість провального заходу, якого з нетерпінням вони очікували і прогнозували, вийшов тріумф Католицької Церкви на чолі з Папою Бенедиктом XVI. Величезна кількість вірних, а особливо молоді була для багатьох великою несподіванкою. Адже у ліберальних ЗМІ, особливо хорватських, велась посилена пропаганда проти цього візиту. Та, Богу дякувати, хорватські католики ще не відвчилися думати своєю головою. Ліберальна атака ЗМІ виявилась вистрілом в порожнечу. Тому ліберальні ЗМІ усього західного світу навіть не приховували свого розчарування і огірчення.

Візит же Папи до Беніну ЗМІ взагалі пильно обійшли увагою. Не було скандальних перепрошень за сексуальні надужиття, не було заяв про контрацептиви... А заклики Папи до багатих країн Заходу допомогти нещасній Африці, з якої європейські ліберальні колонізатори віками висмоктували останні соки, кого це цікавить? Краще не хивлювати «чутливу» совість європейського обивателя, яка його кусає за бідних вбитих на м'ясокомбінатах тваринок, хто його зна, може, не дай Боже, ще прокинеться, а тоді журналістам перепаде на горіхи...

У 2011 маленька Угорщина грубо і безцеремонно плюнула в обличчя ліберальному європейському Голіату. Взяла і проти волі «розумних» голів ЄСу прийняла Конституцію, яка покликається на християнські корені мадярської культури і обороняє права ненароджених. Який жах! Євро ЗМІ аж звили від такого нахабства мадярів.

Християнство! Захист життя ненароджених! Жах! Фашизм! Нацизм! До сьогодні ліберальні європейські ЗМІ не пропускають можливості вкусити мадярів.

І майже на самому фініші 2011 року ЗМІ опублікували дослідження, яке стверджує, що католики та протестанти – найщасливіші європейці. Українцям є над чим задуматися, особливо тим, які хочуть з греко-католиків зробити православних.

о.Орест-Дмитро Вільчинський, [Католицький оглядач](#)